

om, at man overhovedet indenfor de Grænser, Loven opstillede, skulde kunne skønne over, hvorvidt en Enke burde falde ind under Loven eller ikke, var et Brud paa Hovedtanken, nemlig at Enker med Børn fik en Ret til Støtte.

Det er de tre principielle Punkter, der overhovedet omhandles i det foreliggende Lovforslag. Jeg tilsiger paa mit Partis Vegne Støtte til Gennemførelsen deraf. Der er for øvrigt intet, der tyder paa, at der skal blive principielle Vanskeligheder. Hvad angaar Spørgsmaalet om Sætserne, for Understøttelse, Formue- og Indtægtsgrænser o. s. v., er det sandt, at det er praktiske Spørgsmaal, som maa behandles i et Udvalg.

Maa jeg saa endelig til sidst rent oplysningsvis sige, at Spørgsmaalet om fortsat Støtte i andet Ægteskab for en Enke med Børn, som har faaet Støtte som Enke, ogsaa var oppe i Fællesudvalget i 1913. Jeg for mit personlige Vedkommende kan sige, at jeg i et og alt er fuldt ud enig med det ærede 19de Medlem for Hovedstaden (Helga Larsen). Det er efter min Anskuelse afgjort til Gavn for Børnene — og til Gavn ogsaa fordi man ønsker at fremme Ægteskabsinstitutionen —, at Understøttelsen ikke nødvendigvis falder bort paa Grund af nyt Ægteskab. Endnu i Fællesudvalget 1913 gjorde jeg for mit Vedkommende — jeg erindrer ikke, saa jeg tør ikke sige det, i hvor høj Grad jeg havde Støtte i mit Parti, eller hvorledes det var med de andre Partier —, men endnu i Fællesudvalget gjorde jeg Forsøg paa at faa en Adgang til Fortsættelsesstøtte ind i Loven, i alle Tilfælde for et kortere Tidsrum efter andet Ægteskabs Indgaaelse, man kunde f. Eks. begrænse det til et bestemt Antal Aar eller Del af Aar. Men det vandt ikke Tilslutning, ikke saa betydelig Tilslutning i alt Fald, at der den Gang var Tale om at faa det ind i Loven. Om der nu skulde være mere Stemning for det, kan jeg ikke sige paa Forhaand, men for mit eget personlige Vedkommende kan jeg sige til det ærede Medlem, at jeg skal støtte Tanken, og at jeg finder den rigtig.

Parkov: Principperne i Lovforslaget giver vi vor Tilslutning, og vi er enige med Ministeren om, at ogsaa Enkemænd og Enkemænds Børn maa have Adgang til Understøttelse. Jeg tror derfor at turde sige, at det Haab, som den ærede sidste Taler fremsatte med Hensyn til vor Stilling til dette Lovforslag, ikke vil blive

beskæmmet. Jeg henstiller imidlertid, om der ikke henset til de faktiske Forhold kunde være Grund til at sætte Trangsgrensen for Indtægt noget højere for Enkemænd end for Enker og samtidig at sætte Understøttelsen til Børn af Enkemænd noget lavere end til Enkebørn. Enkemænd vil i Almindelighed have større Adgang til Arbejdsfortjeneste end Enker, og for dem er deres Børn ikke, saaledes som Tilfældet er med Enker, en Hindring for at udføre Arbejde. Jeg kunde tænke mig, at man gik adskilligt højere op med Trangsgrensen for Enkemænd end til det Tal af et Par Hundrede Kroner, som blev nævnt af det ærede 19de Medlem for Hovedstaden (Helga Larsen). Jeg mener, at en saadan højere Trangsgrense for Enkemænd kunde begrundes med følgende Data. Efter Statistik for April Kvartal 1919 har Arbejderne i Hovedstaden, naar man tager faglærte og ufaglærte Arbejdere under eet, en aarlig Indtægt af ca. 3 600 Kr. — med det Tillæg til Lønnen af 10—15 pCt., der har fundet Sted siden da, vil Indtægten for de faglærte blive ca. 4 500 Kr. og for de ufaglærte ca. 3 500 Kr. —, medens Kvinder efter Statistikken for April Kvartal 1919 i Hovedstaden har en Arbejdsindtægt af ca. 1 950 Kr. aarlig. Derfor synes det mig, som ogsaa udtalt af det ærede 19de Medlem for Hovedstaden, at Trangsgrensen 1 800 Kr. for Enkemænd er for lav. Der vil neppe være en normal Arbejder, som vil komme til at nyde godt af Understøttelsen, hvis Trangsgrensen fastholdes ved dette Beløb, medmindre han da skulde have en ganske overordentlig talrig Børneflokk. Dertil kommer, at Trangsgrensens Højde betyder mere for Enkemænd end for Enker, fordi Enkemænd normalt vil have fuld Udnyttelse af sin Arbejdsevne ved Hustruens Død, medens Enken under Ægteskab kun delvis eller slet ikke har udnyttet sin Arbejdskraft i Erhvervsøje-med; og hvis hun søger Understøttelse umiddelbart efter Mandens Død og endnu ikke er indtraadt i et Arbejde, der lægger fuldt Beslag paa hendes Kræfter og derved eventuelt bringer hende op over Trangsgrensen, bliver det muligt for hende at faa den Understøttelse, hun kunde trænge til.

Til Vejledning ved Bedømmelsen af de finansielle Virkninger af at forhøje Trangsgrensen for Enkemænd skal jeg anføre, at i 1911 var der under 50 Aar 6 800 Enkemænd, medens der var 17 300 Enker. Altsaa var Enkemændene kun $\frac{1}{4}$ af det samlede Antal. Enkemænd med Børn gifter sig oftere end Enker, der sidder med